
Dzierżysławice, st. 10, gm. Głogówek, woj. opolskie, AZP 96-36/18

Informator Archeologiczny : badania 33, 25

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Kopiec położony na kulminacji wododziału Sanu i Wisłoka, zniszczony przez liczne wkopy. Rozpoznano około ½ nasypu oraz fragment przestrzeni wokółkurhanowej. Pod nasypem stwierdzono istnienie charakterystycznego kolistego rowka wokółkurhanowego. W obrębie przestrzeni zamkniętej rowkiem na pierwotnym poziomie gruntu znaleziono 3 grociki strzał z krzemienia wołyńskiego, skrobacz, wiór i odłupki z tego samego surowca. Nie natrafiono na pochówek bądź pozostałości jamy grobowej (być może znajdują się w części nieprzebadanej lub zostały zniszczone przez późniejsze wkopy).

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Zabytki po zakończeniu badań i opracowaniu zostaną przekazane do Muzeum Okręgowego w Rzeszowie.

Wyniki badań zostaną opublikowane w "Materiałach i Sprawozdaniach Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego".

Badania będą kontynuowane.

DZIERŻYŚLAWICE, st. 10, gm. Głogówek, woj. opolskie, AZP 96-36/18

- osada kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- osada celtycka (okres lateński)

Informację o stanowisku przekazał jesienią 1992 roku rolnik z Dzierżysławic, który podczas orki odkrywał fragmenty naczyń glinianych. W 1993 roku stanowisko zweryfikowali pracownicy służby konserwatorskiej w Opolu. Badania weryfikacyjne AZP w 1994 roku potwierdziły niszczenie stanowiska głęboką orką. Dlatego wykonano ratownicze badania wykopaliskowe. Sezon w 1999 roku był trzecim z kolei, w którym prowadzono ratownicze badania wykopaliskowe. Całość prac była finansowana przez Generalnego Konserwatora Zabytków. Pracami w terenie kierował Marek Bednarek (autor sprawozdania).

Wykonane prace miały na celu zbadanie tych partii stanowiska, gdzie wcześniej w wykopach sondażowych (1997 r.) stwierdzono występowanie obiektów zabudowy oraz zaleganie bardzo bogatej w zabytki warstwy kulturowej. Wykonano dwa wykopy o łącznej powierzchni 145 m². W wykopie pierwszym odsłonięto i przebadano 6 obiektów i 12 jam posłupowych, natomiast w drugim 2 obiekty i 4 jamy posłupowe. Do ciekawszych odkryć należy obiekt w postaci wyraźnego skupiska dużych ułamków polepy, między którą wystąpiły fragmenty ceramiki lateńskiej oraz fragmenty żarna rotacyjnego. Ślady na polepie wskazują, że w miejscu tym znajdował się naziemny obiekt o plecionkowej konstrukcji ścian. Innym ciekawym znaleziskiem był kolisty obiekt o płaskim dnie i lekko rozchylonych na zewnątrz ściankach bocznych. W stropie obiektu oraz w spągu warstwy ornej wystąpiło, odwrócone dnem do góry, całe naczynie – amforka oraz skupisko fragmentów naczynia zasobowego. Materiał ceramiczny z tego obiektu należy w całości do kultury pucharów lejkowatych.

W wykonanych wykopach, podobnie jak w latach ubiegłych, stwierdzono występowanie poziomu warstwy kulturowej bezpośrednio pod warstwą orną, datowanego na okres lateński. Ulega on ciągłemu niszczeniu w czasie orki. Poziom związany z osadnictwem neolitycznym jest lepiej zachowany, gdyż jest głębiej położony.

Zabytki zostaną przekazane do Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu.

Wyniki badań zostały opublikowane w „Śląskich Sprawozdaniach Archeologicznych”, t. 35, 1999.

Badania nie będą kontynuowane.